

giver vil være i stand til i de mange forskellige forekommende situationer at afgøre, om en ydelse henhører under rejsegodtgørelser som er fritaget for indeholdelse, eller under andre kørselsgodtgørelser, hvori der skal indeholdes kildeskat.

Hvis man skal fritage for at indeholde kildeskat også i almindelige kørselsgodtgørelser, vil det være mest hensigtsmæssigt, at de dertil svarende fradrag for befordringsudgifter kan ske ved siden af det faste lønmodtagerfradrag. Sådan var ordningen før kildeskattens ikrafttræden. I forbindelse med kildeskattens indførelse blev det faste lønmodtagerfradrag imidlertid med henblik på en standardisering og lettelse af ligningsarbejdet udvidet til også at omfatte fradrag for udgifter til befordring ved skiftende arbejdssteder eller mellem flere samtidige arbejdssteder.

For at få ensartede regler for behandlingen af rejsegodtgørelser og andre kørselsgodtgørelser foreslås det at ændre kildeskattelovens § 24, således at udgifter til befordring ved skiftende arbejdssteder eller mellem flere samtidige arbejdssteder kan fradrages ved siden af det faste lønmodtagerfradrag. Derefter kan det med hjemmel i kildeskattelovens § 48; stk. 6, bestemmes, at der ikke skal indeholdes kildeskat i godtgørelser for sådanne udgifter.

Forskuksregistreringen for 1971 er foretaget, og her er de nu gældende regler om beskatningen af kørselsgodtgørelser lagt til grund. Hvis den foreslåede ændring skal have virkning allerede for indkomståret 1971, vil der i en del tilfælde som følge af ændringen opstå restskatter. Der er instrueret om anvendelsen af de gældende regler for 1971. Disse forhold taler for, at ændringen først får virkning fra 1972. Det ville imidlertid være meget upraktisk, om de indeholdelsespligtige skulle anvende de nuværende regler med de vanskeligheder, de frembyder, i et år og derefter gå over til den forenklede ordning. Man har lagt afgørende vægt på dette hensyn, og det foreslås herefter, at ændringen skal have virkning fra og med indkomståret 1971.

Til nr. 4.

Efter kildeskattelovens § 37, stk. 4, får den længstlevende ægtefælle to personfradrag for det indkomstår, hvori den anden

ægtefælle er afgået ved døden, hvis den længstlevende overtager fællesboet til hensigten i uskiftet bo i umiddelbar forbindelse med dødsfaldet eller får boet udlagt uden skiftebehandling efter skiftelovens § 57, stk. 1. I disse tilfælde beskattes den længstlevende både af sin egen og førstafdødes indkomst i dødsåret.

Hvor boet skiftes eller udlægges for begravelsesomkostningerne, har den længstlevende kun ret til ét personfradrag for dødsåret. Længstlevende beskattes ikke af afdødes indkomst i tiden fra begyndelsen af dødsåret til dødsfaldet (mellempærioden). Ved skatteberegningen for mellempærioden gives to personfradrag.

Disse regler vil i visse tilfælde føre til resultater, der findes mindre rimelige. Har en hustru f. eks. ikke særskilt indkomst, vil ægtemanden ved forskudsregistreringen have fået begge personfradrag, men når hustruen dør, mister han det ene personfradrag med virkning for hele dødsåret. Navnlig hvor dødsfaldet finder sted sent i indkomståret, kan dette forhold medføre en ret betydelig skatteforøgelse, uden at der opnås nogen fordel ved de to personfradrag for mellempærioden, hvor den afdøde hustru ikke har haft nogen indkomst.

For at bøde på det nævnte forhold foreslås det, at den længstlevende ægtefælle altid skal have to personfradrag for dødsåret.

Hvor boet skiftes eller udlægges for begravelsesomkostningerne og førstafdøde har haft så stor indtægt i mellempærioden, at de to personfradrag, der indrømmes her, kan udnyttes, vil den foreslåede regel være forholdtvis gunstig for den længstlevende ægtefælle. Man har dog fundet dette forsvarligt under hensyn til, at det drejer sig om beskatningen i en overgangsperiode, og til den forstyrrelse af familiens økonomiske situation, som næsten altid vil være en følge af den ene ægtefælles død. Indgår længstlevende nyt ægteskab inden udgangen af dødsåret, opnår han eller hun to personfradrag sammen med den nye ægtefælle, og det foreslås derfor, at der i sådanne tilfælde kun indrømmes ét personfradrag for den længstlevende.

Det foreslås, at ændringen får virkning fra og med indkomståret 1970.

Ændringen vil medføre et provenutab, hvis størrelse er vanskelig at fastslå på forhånd. Rent skønmæssigt kan provenutabet